

Prof. zw. dr hab. Anna Winnicka
Zakład Patofizjologii Zwierząt
Katedra Patologii i Diagnostyki Weterynaryjnej
Wydział Medycyny Weterynaryjnej
Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego
w Warszawie

Warszawa, 27.04.2018

RECENZJA DOROBKU NAUKOWEGO
dr. n. wet. Łukasza Kurka
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk weterynaryjnych

1. Ocena formalna

Dokumenty zawarte w zbiorczym opracowaniu dostarczonym do oceny przez dr. n. wet. Łukasza Kurka są obszernym i wystarczającym materiałem do dokonania analizy dorobku naukowego w postępowaniu habilitacyjnym. Spełniają one wymogi formalne określone w art. 16 ust. 4 Ustawy z dn. 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a także w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

2. Podstawowe dane o Habilitancie

Dr n. wet. Łukasz Kurek, urodzony w 1972 roku w Krakowie, uzyskał tytuł lekarza weterynarii w 1997 roku na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Akademii Rolniczej w Lublinie. Po odbyciu studiów doktoranckich w latach 1998-2001 na macierzystym wydziale, na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „Dynamika zmian wybranych elementów gospodarki mineralnej, hormonalnej i energetycznej u krów mlecznych w okresie okołoporodowym ze szczególnym uwzględnieniem ostrej hipokalcemii (porażenia poporodowego)” w 2002 roku otrzymał stopień doktora nauk weterynaryjnych w zakresie chorób wewnętrznych zwierząt. Swoje badania prowadził pod kierunkiem prof. dr. hab. Adama Steca w ramach grantu KBN (jedyne, jaki wykazał w dostarczonej dokumentacji), w którym był wykonawcą. Rozprawa doktorska została nagrodzona Nagrodą III stopnia Rektora UP (dawniej AR) w Lublinie.

Od 2002 roku do chwili obecnej dr Ł. Kurek pracuje, aktualnie na stanowisku adiunkta, w Zakładzie Chorób Wewnętrznych Zwierząt Gospodarskich i Koni Katedry Chorób Wewnętrznych Zwierząt Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. W 2007 roku decyzją Komisji ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii uzyskał tytuł specjalisty w zakresie Chorób przeżuwaczy. Na podstawie liczby szkoleń, które przeprowadził w toku pracy zawodowej można uznać, że jest ekspertem w swojej dziedzinie w środowisku lekarzy weterynarii i hodowców bydła mlecznego.

Całkowity dorobek naukowy dr. Ł. Kurka od 1999 do 2017 roku, zgodnie z danymi potwierdzonymi przez Bibliotekę Główną Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, obejmuje: 32 prace opublikowane w czasopismach z listy JCR, z sumą punktów MNiSW - 510 i łącznym IF - 16.036. Średni udział Habilitanta w powstawaniu tych prac wynosi około 64%. W czasopismach bez IF opublikowanych zostało 29 prac z sumą punktów - 112, liczba monografii i rozdziałów w monografiach wynosi 15, a liczba komunikatów konferencyjnych wynosi - 23. Habilitant wygłosił 51 referatów i doniesień na konferencjach i opublikował 9 innych prac naukowych oraz 4 prace popularnonaukowe. Suma wymienionych publikacji wynosi 113, co przekłada się na 622 punkty MNiSW. Liczba cytowań wg Web of Science Core Collection - 44. Indeks Hirscha - 4.

W 2017 roku dr Łukasz Kurek został uhonorowany Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę.

3. Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w art.16 ust.2 Ustawy

Dr Łukasz Kurek wskazał jako osiągnięcie naukowe wymienione w art. 16 ust. 2 Ustawy cykl publikacji zatytułowany: „Wpływ niedoborów wapnia, fosforu i magnezu oraz ich profilaktyki na stan czynnościowy narządów mięsnych oraz gospodarkę energetyczną i mineralną u krów mlecznych”.

Cykl ten składa się z następujących prac:

1. Selected elements of metabolic profile and condition state of dairy cattle on farms of different management systems and methods of fodder application. Stec A., Kurek Ł., Mochol J. Bull. Vet. Inst. Pulawy (2006) 50, 199-203. (IF: 0.402, MNiSW: 15, udział Habilitanta: 50 %)
2. Various types of hypophosphataemia in dairy cows and the clinical implications depending on the intensity of the deficiency. Kurek Ł., Lutnicki K., Banach A. Bull. Vet. Inst. Pulawy (2010) 54, 35-41. (IF: 0.321, MNiSW: 20, udział Habilitanta: 85 %)
3. Indicators of mineral and energy metabolism in the three days following milk fever symptoms in dairy cows. Kurek Ł., Lutnicki K., Olech M. J. Elem. (2014) 2, 447-458 (IF: 0.69, MNiSW: 15, udział Habilitanta: 85 %)
4. Wpływ hipokalcemii na czynność narządów mięsnych u krów w szczycie laktacji. Kurek L., Lutnicki K., Kluciński W., Kleczkowski M., Brodzki P., Marczuk J., Gołyński M. Medycyna Wet. (2015) 71, 307-311. (IF: 0.195, MNiSW: 15, udział Habilitanta: 65 %)
5. Changes in selected biochemical blood parameters following various methods of postpartum hypocalcaemia prophylaxis. Kurek Ł., Lutnicki K., Olech M., Brodzki P., Marczuk J., Gołyński M. J. Elem. (2016) 1, 77-87 (IF: 0.641, MNiSW: 15, udział Habilitanta: 70 %)
6. Wpływ podklinicznego niedoboru magnezu w okresie przedporodowym na gospodarkę mineralną i energetyczną we wczesnej laktacji. Kurek L., Lutnicki K., Olech M. Medycyna Wet. (2017) 73 (7), 434-438. (IF: 0.161, MNiSW: 15, udział Habilitanta: 90 %).

Suma punktów (wg listy czasopism punktowanych MNiSW) za 6 powyżej wymienionych prac, zgodnie z rokiem opublikowania, wynosi 95, łączny IF - 2.41. Średni udział Habilitanta w powstawaniu tych prac wynosi 74,17 %, w pięciu z nich jest pierwszym autorem.

Merytoryczna ocena tematu badawczego

pt. „Wpływ niedoborów wapnia, fosforu i magnezu oraz ich profilaktyki na stan czynnościowy narządów mięsnych oraz gospodarkę energetyczną i mineralną u krów mlecznych”

Enzootyczne niedobory makro- i mikroelementów u bydła, jak dowodzą liczni autorzy z całego świata, stanowią nadzwyczaj istotny problem w pierwszym rzędzie weterynaryjny i hodowlany, ale także gospodarczy i w konsekwencji społeczny na wszystkich szerokościach geograficznych. Stąd naturalne powiązanie następstw niedoborów, zwłaszcza w okresie okołoporodowym, w oparciu o wyniki podstawowych badań laboratoryjnych z konkretnymi zaburzeniami wątroby i nerek oraz gospodarką energetyczną organizmów zwierząt jest bardzo trafnym wyborem tematyki obserwacji naukowych. Zestawy tych badań od lat prawie się nie zmieniają, ciągle jednak pozostaje nadzieja na nowe, wczesne wskaźniki omawianych zaburzeń. Wprawdzie opracowanie testów i wprowadzenie ich do praktyki pozostaje głównie w gestii firm biotechnologicznych, to jednak obserwacje lekarzy, opiekujących się stadami hodowlanymi zwierząt publikowane i dostępne w bazach prac naukowych, wskazują jak znaczne jest zapotrzebowanie na usługi w zakresie szeroko pojętej diagnostyki laboratoryjnej. Aktualnie liczba artykułów, których autorzy umieszczają wśród słów kluczowych terminy: „hypophosphataemia, hypocalcemia, hypomagnesemia, cows” wynosi setki tysięcy, a np. samo hasło „hypophosphataemia cows” w latach 2015-2017 występuje w ponad 15 tys. publikacji.

Zarówno rozpoznawanie zaburzeń, w tym zwłaszcza podklinicznych, jak i profilaktyka chorób metabolicznych i niedoborowych, oparta o kontrolę warunków utrzymania i żywienia zwierząt, wymagają wsparcia najnowszej generacji metod badawczych - czułych i swoistych, umożliwiających wysoką dokładność oraz precyzję wykonania, dających na bieżąco obraz zmian w hodowli. To daje lekarzowi i hodowcy gwarancję niezaniechania żadnego objawu czy sygnału świadczącego o zaburzeniach. Postęp w diagnostyce laboratoryjnej, tak w zakresie badania materiału biologicznego pochodzącego od zwierząt (krew, mocz, mleko) jak i badania paszy, wykorzystującej aktualnie coraz bardziej nowoczesne, skomplikowane techniki, ale także szybkie suche testy czy jednorazowe elektrody jonoselektywne, pozwala na rzetelne monitorowanie stada i zapewnia bezpieczeństwo produkcji. Sukcesywnie rutynowe profile badań podlegają rozszerzeniu nie tylko o nowe parametry (np. stężenie selenu, miedzi czy manganu), ale także o ważne w interpretacji wyników oznaczenia np. wapnia całkowitego i zjonizowanego (oznaczane lub wyliczane w oparciu o wyniki stężenia albumin i pH) oraz badanie aktywności enzymów uczestniczących w ochronie komórek przed reaktywnymi formami tlenu (dysmutazy ponadtlenkowej – izoform miedziowej, cynkowej i manganowej selenozależnej peroksydazy glutationowej i licznych katalaz, czy wskaźnika TAS - total antioxidant status). Wyniki oznaczeń wymienionych parametrów niejednokrotnie wyjaśniają patogenezę zaburzeń i mogą być pomocne w rokowaniu. Właściwy dobór zestawu badań zwykle stanowi o sukcesie diagnostycznym.

Równie ważnym aspektem w procesie korzystania z osiągnięć diagnostyki laboratoryjnej jest interpretacja wyników badanych parametrów w oparciu o ich porównanie do wartości referencyjnych we właściwym - zawężonym rozumieniu ich zakresów, odpowiadających m.in. charakterystyce gleby i klimatu regionu. Duże regionalne placówki

powinny mieć opracowane takie zakresy dla hodowanych zwierząt, z uwzględnieniem nie tylko rasy, wieku i płci, ale także specyfiki hodowli i charakteru produkcji, w oparciu o rzetelne obserwacje hodowlane i kliniczne a także wyniki badań analitycznych potwierdzone w laboratoriach odniesieniowych. Korzystanie z wyników badań wykonanych wprawdzie u zwierząt zdrowych, ale z innego odległego i odmiennego terenu, inną metodą i nierzadko opisanych w innych jednostkach jest błędem w sztuce. Podobne zdanie na ten temat wyraził Habilitant w omówieniu celu naukowego swojej pracy (str. 9).

Stąd dobrze zaplanowane i zrealizowane szerokie obserwacje dr. Łukasza Kurka na temat hipokalcemii, -fosfatemii i -magnezemii u krów wysokomlecznych, zarówno w okresie okołoporodowym jak i w szczycie laktacji - kiedy dynamika tych zaburzeń jest spowolniona - są bardzo cenne. Autor precyzyjnie opisał charakter objawów klinicznych i laboratoryjnych w różnych fazach niedoborów oraz co ważniejsze w ocenie niedoborów uwzględnił stany podkliniczne. Niestety kolejność opisów realizowanych badań, począwszy od strony 11 nie jest zgodna z listą osiągnięć i ułożeniem odbitek publikacji w ostatniej części opracowania.

Pierwsza praca z listy zbiorczej osiągnięcia naukowego dr. Łukasza Kurka (Bull. Vet. Inst. Puławy, 2006) objęła wyniki badań 180 zdrowych mlecznych krów (bez objawów klinicznych) w 3 grupach w zależności od systemu utrzymania zwierząt, u których stwierdzono nieznaczną hipokalcemię, ale także zmiany wyników stężenia fosforu i magnezu a przede wszystkim zmiany wyników wskaźników stanu narządów mięsnych i gospodarki energetycznej.

W drugiej pracy (Bull. Vet. Inst. Puławy, 2010) zbadano 300 krów, u których stwierdzono różne postaci niepowikłanej klinicznej hipofosfatemii i zmiany w zakresie aktywności: transaminazy asparaginianowej (AST), transaminazy alaninowej (ALT) i fosfatazy zasadowej (ALP/AP) a także stężenia bilirubiny i kreatyniny oraz wolnych kwasów tłuszczowych, wskazujące na uszkodzenia wątroby i nerek, których udział w powstawaniu kalcytriolu słabnie (ze względu na osłabienie aktywności zespołu hydroksylaz wchodzących w skład cytochromu P-450 i 1 α -hydroksylazy), co może pogłębiać niedobory fosforu z powodu obniżonego poziomu wchłaniania z jelit. Zwierzęta badano w trzech grupach o różnym stopniu nasilenia objawów klinicznych. W tej pracy w Fig. 2 i Tabeli 1. znalazły się błędne jednostki kilku parametrów (odpowiednio: AST i ALP; ALT, Fe i K).

Trzecia praca (J. Elem., 2014) obejmowała badania 60 krów rasy HF z kliniczną postacią niedoboru wapnia w okresie okołoporodowym (porażenie poporodowe). Obserwacje prowadzono w dwóch grupach zwierząt z różnym stopniem nasilenia objawów klinicznych. Wyniki badań laboratoryjnych (stężenie wapnia, fosforu, glukozy, cholesterolu, wolnych kwasów tłuszczowych), które rozpoczęto, gdy zwierzęta nie wykazywały już objawów klinicznych, są cennymi wskazówkami praktycznymi w prewencyjnym postępowaniu lekarskim, także w zakresie monitorowania zaburzeń. W obu tabelach oraz w tekście publikacji (str. 455) znalazły się nietypowe jednostki, powtórzone w pracy piątej (ew. powinno być $\times L^{-1}$).

W czwartej pracy (Medycyna Wet., 2015) od 4 do 12 tygodnia po porodzie oceniono stężenie bilirubiny, mocznika i kreatyniny oraz aktywność: AST, ALT, amylazy i gamma-glutamylotranspeptydazy (GGTP/GGT) we krwi 150 krów (podzielonych na cztery grupy), u których wykazano różnego stopnia (kliniczną i podkliniczną) hipokalcemię. W grupie z hipokalcemią kliniczną zastosowano glukonian wapnia i bolus dożwaczowy. Uzyskane wyniki pozwoliły na sformułowanie wniosku, że kliniczna hipokalcemia może występować także w szczycie laktacji a nie, jak się powszechnie uważa, wyłącznie w okresie okołoporodowym.

Piąta praca (J. Elem., 2016) obejmowała trzykrotne badania większości wymienionych dotąd parametrów u 60 krów wyleczonych z ostrej hipokalcemii. Wyniki potwierdziły obserwacje innych autorów, że w celu zapobiegania podklinicznym i klinicznym niedoborom

wapnia niezbędne są dodatki mineralne do pasz dawkowane na podstawie wyników badań monitorujących stan gospodarki makro- i mikroelementowej. W tej pracy oryginalnej też znalazły się nietypowe jednostki w tabeli 1 oraz w tekście.

Praca szósta (Medycyna Wet., 2017) dotyczyła badań 75 krów tej samej rasy (w trzech grupach), u których 2 tygodnie przed porodem stwierdzono niedobór magnezu, co skutkowało zaburzeniami mineralnymi i energetycznymi we wczesnej laktacji. W pracy z powodzeniem zastosowano suplementację preparatami magnezu. Zwrócono także uwagę na zmiany w przebiegu hipomagnezemia podklinicznej i niewykluczone, że także przewlekłej. Przeprowadzone badania być może pozwolą na wprowadzenie zmian w tym zakresie do procedur postępowania w takich przypadkach. W porównaniu z pracą czwartą (Medycyna Wet., 2015) w tabelach jest inny zapis jednostek tych samych parametrów.

Dobór badanych parametrów przez Autora publikacji generalnie wskazuje na nowatorskie podejście do interpretacji wyników, co przekłada się na trafność wyprowadzonych wniosków, szczególnie w zakresie badania wpływu niedoborów na gospodarkę energetyczną i stan narządów mięsnych. Nie zawsze jednak można się zgodzić z wyborem wszystkich proponowanych wskaźników ich stanu, biorąc pod uwagę zawartość tych związków w ocenianych narządach. Ma to szczególne znaczenie przy interpretacji wyników wzrostu aktywności enzymów we krwi, który zawsze świadczy o uszkodzeniu komórek narządu a nie o upośledzeniu jego czynności. Przykładem pochopnego wyboru markerów stanu wątroby u bydła jest oznaczanie aktywności ALT. U tego gatunku ALT nie jest dobrym wskaźnikiem stanu hepatocytów tylko mięśni szkieletowych i mięśnia sercowego, podobnie jak wzrastająca aktywność cytoplazmatycznej dehydrogenazy mleczanowej (LDH) u bydła jest głównie dowodem na uszkodzenie mięśni szkieletowych. Ważniejsze w profilu wątrobowym, choć o mniejszym znaczeniu diagnostycznym z powodu szybkiego połowicznego zaniku, są: dehydrogenaza sorbitolowa, L-idytolowa i glutaminianowa. Ponadto ALT, np. w porównaniu z AST, ma zdecydowanie krótszy okres połowicznego zaniku, przez co jest trudniejsza w wykryciu. Aktywność ALP, enzymu integralnie związanego z błonami komórkowymi, jest u bydła wskaźnikiem stanu komórek śródbłonna nerek, a GGTP, też enzym błonowy, jest wskaźnikiem w pierwszej kolejności stanu nerek i trzustki, a dopiero potem wątroby. Jednak to właśnie GGTP jest uznawana za lepszy wskaźnik stanu komórek przewodów żółciowych niż ALP, a także ze względu na wysoką aktywność w siarce (100 x większa niż we krwi) ten enzym jest wykorzystywany do określenia skuteczności wchłaniania przeciwciał w jelitach. Te uwagi nie umniejszają wartości obserwacji Habilitanta a są jedynie wskazówką odnośnie sposobu doboru najważniejszych wskaźników integralności komórek poszczególnych tkanek i interpretacji uzyskanych wyników.

Autor analizując patogenezę zaburzeń posługuje się prawidłową nomenklaturą, choć czasami zdarzają się określenia typu: „analiza hematologiczna krwi” - w tytule pozycji 9. (str. 36), hipofosforemia (str. 6) czy „poziom” zamiast „stężenie” (str. 13).

Przeprowadzone badania tworzą spójny tematycznie obraz zainteresowań Habilitanta i są dobrym świadectwem Jego jasno sprecyzowanych preferencji i dokonań naukowych. Potwierdzają też coraz bardziej powszechną tezę o dużej szkodliwości niedoborów o charakterze podklinicznym. Jednocześnie wykraczają poza utarte schematy badań w ściśle określonych okresach np. okołoporodowym, rozszerzając je na inne okresy wyjątkowej aktywności organizmu jak np. szczytu laktacji. Podnoszą także problem stosowania właściwych schematów uzupełniania niedoborów.

4. Ocena całokształtu aktywności naukowej

Aktywność naukowa dr. Ł. Kurka przed uzyskaniem stopnia doktora nauk weterynaryjnych skupiała się na badaniach z zakresu wykorzystania zeolitów w profilaktyce i leczeniu chorób zwierząt gospodarskich, co zaowocowało trzema publikacjami i jednym doniesieniem kongresowym. Drugi nurt badań obejmował ocenę niedoborów wapnia i magnezu u krów mlecznych, co zostało opublikowane w jednej pracy i jednym doniesieniu konferencyjnym. Na początku lat 2000 dr Ł. Kurek uczestniczył w realizacji wcześniej wymienionego grantu KBN, a uzyskane wyniki były podstawą Jego pracy doktorskiej.

Po uzyskaniu stopnia dr. nauk weterynaryjnych Łukasz Kurek kontynuował badania w zakresie poznawania chorób niedoborowych bydła, opublikowane w postaci 21 prac, badania związane z rozrodem bydła i niepłodnością, które zaowocowały 7 pracami, badania związane z rozpoznawaniem przyczyn zaburzeń apetytu (10 prac) i badania związane z innymi chorobami bydła (12 prac). Ogólnie dr Ł. Kurek aktywnie uczestniczył w 15 krajowych konferencjach i szkoleniach oraz czterokrotnie był członkiem komitetów organizacyjnych krajowych konferencji. W dokumentacji Habilitant nie wykazał kierowania projektami badawczymi ani ich realizowania (poza badaniami zawartymi w doktoracie). Nie wykazane zostało także uczestnictwo w projektach międzynarodowych, a także uczestnictwo w konferencjach zagranicznych.

Ogólnie dr Ł. Kurek ma w swoim dorobku naukowym (bez publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego): 26 prac oryginalnych i przeglądowych w czasopismach z IF, 6 prac w czasopismach z punktami MNiSW bez IF. Łączny IF wynosi 13.626, punktacja MNiSW - 472. W sześciu spośród wymienionych publikacji dr Ł. Kurek jest pierwszym autorem. Ponadto w dorobku Habilitanta są 52 prace inne oraz 51 doniesień konferencyjnych. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Habilitant opublikował 26 prac w czasopismach punktowanych, 48 w innych oraz 48 doniesień konferencyjnych. Indeks Hirscha wynosi 4, a liczba cytowań wg Web of Science - 44 (wg bazy SCOPUS - 58).

5. Ocena aktywności dydaktycznej i innej

Dr Łukasz Kurek rozpoczął działalność dydaktyczną już w czasie trwania studiów doktoranckich i kontynuuje ją jako pracownik uczelni. Prowadzi zajęcia z zakresu diagnostyki klinicznej i laboratoryjnej, chorób wewnętrznych zwierząt, dietetyki weterynaryjnej i chorób metabolicznych zwierząt gospodarskich, a więc przedmiotów mających merytorycznie bezpośredni związek z Jego zainteresowaniami naukowymi.

Na uwagę zasługuje udział dr. Ł. Kurka w organizacji staży studenckich na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, a zwłaszcza w okolicznych gospodarstwach hodowlanych bydła, w tym głównie bydła mlecznego. Zważywszy na rolę praktycznego kształcenia lekarzy weterynarii, rangę tego kształcenia w ocenie akredytacyjnej i trudności w zorganizowaniu takich zajęć aktywność Habilitanta w tym zakresie budzi duże uznanie. Prowadzi On ponadto szkolenia podyplomowe i specjalizacyjne (organizowane w ramach specjalizacji „Choroby przeżuwaczy” w Olsztynie i w Puławach) oraz konsultuje wyniki badań terenowych, często w charakterze rzeczoznawcy odwoławczego. Jako członek Zespołu Ekspertów UP w Lublinie dr Ł. Kurek uczestniczy w popularyzacji problemów weterynaryjnych w mediach, w tym prowadził 5 różnych wykładów tematycznych we współpracy z firmą Idexx. Habilitant jest członkiem PTNW i Polskiego Stowarzyszenia Bujatrycznego, w którym pełnił funkcję wiceprzewodniczącego a aktualnie jest skarbnikiem.

Dr Łukasz Kurek jest współautorem książki „Magnez pierwiastkiem życia” wydanej w 2016 roku przez Wydawnictwo Malamut Warszawa oraz książki „Choroby metaboliczne i niedobory mineralne u krów mlecznych”, wydanej w 2017 roku przez Wydawnictwo Elamed, Katowice. W 2016 roku dr Ł. Kurek odbył dwutygodniowy staż w na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Koszycach. Habilitant został powołany jako promotor pomocniczy w dwóch przewodach doktorskich oraz uczestniczył w organizacji czterech konferencji naukowych w kraju. Ponadto dr Ł. Kurek był recenzentem dwóch prac magisterskich przygotowanych na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie oraz recenzentem jednej publikacji na łamach Journal of Elementology.

6. Podsumowanie i wniossek

Przeprowadzono dokładną ocenę wszystkich osiągnięć naukowych dr. Łukasza Kurka, wchodzących w skład jednotematycznego cyklu prac pt. „Wpływ niedoborów wapnia, fosforu i magnezu oraz ich profilaktyki na stan czynnościowy narządów mięsnych oraz gospodarkę energetyczną i mineralną u krów mlecznych” i pozostałych publikacji zaliczonych do dorobku Autora po doktoracie.

Analiza bibliometryczna sześciu wskazanych publikacji, uwzględniająca sumaryczny IF i punkty MNiSW, nie przemawia za pozytywną oceną osiągnięcia naukowego Habilitanta. Obszerne opracowanie zawiera wielokrotne powtórzenia danych dotyczących tych samych publikacji, które jednak znalazły się na łamach nadzwyczaj słabo punktowanych czasopism. Oznacza to, że Habilitant na przestrzeni ostatnich 15 lat od doktoratu nie wykazał należytej troski o bardziej staranne przygotowanie wyników do publikacji w czasopismach o szerszym, światowym zasięgu. Jest to być może niesprawiedliwe uogólnienie, zwłaszcza w odniesieniu do krajowych dobrych tytułów pism naukowych, jak choćby Bull. Vet. Inst. Pulawy, ale statystyka dokonań Habilitanta jasno wskazuje na braki w tym zakresie.

Jednak szczegółowa analiza merytoryczna publikacji, składających się na osiągnięcie naukowe wraz z wartością indeksu Hirscha a także spójny dorobek publikacyjny po doktoracie, zawierający liczne prace wartościowe w praktyce lekarsko-weterynaryjnej, o szczególnym znaczeniu dla czytelników krajowych, pozwalają na stwierdzenie faktu zgodności poziomu dokonań dr. Ł. Kurka z wymogami określonymi w Ustawie z dn.14.03.2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595, ze zmianami Dz.U. z 2005 r. Nr 164, poz. 1365, Dz.U. z 2010 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 182, poz.1228 oraz Dz.U. z 2011 r. Nr 84, poz.455), a także zawartymi w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Przedkładam Wysokiej Radzie Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie moją pozytywną opinię odnośnie nadania dr. Łukaszowi Kurkowi stopnia doktora habilitowanego nauk weterynaryjnych.

Abimielu